

---

10 – MOCIÓ PRESENTADA PELS GRUPS MUNICIPALS DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA, CIUTADANS, ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA I PARTIT POPULAR AMB MOTIU DEL 25 DE NOVEMBRE DE 2023, DIA INTERNACIONAL PNER A L'ELIMINACIÓ DE LA VIOLÈNCIA VERS LES DONES.

El Ple de l'Ajuntament, per majoria, amb 21 vots a favor [PSC, ERC, C's I PP] i 2 en contra [VOX], dels/de les 23 regidors/regidores assistents, **aprova** la moció següent:

“Avui, 25 de novembre, Dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones, afirmem ben alt i clar que la lluita contra les violències masclistes és una lluita col·lectiva que necessita de tota la societat. Perquè les violències masclistes no són un fet aïllat ni privat. Perquè les violències masclistes són el principal problema de seguretat pública que té el país.

Perquè no són un problema de les dones. Són un problema de tota la societat.

En les darreres dècades hem viscut al nostre país un canvi profund en el rebuig social a aquesta violència estructural contra les dones. Per arribar fins aquí ha calgut posar nom a les diferents formes que adopta i assenyalar tots els àmbits en què es produeix. També ha estat fonamental que tant les dones com els homes aprenguéssim a identificar els fets que constitueixen violència masclista i, de manera cabdal, a responsabilitzar els agressors en lloc de culpabilitzar les dones que la pateixen per allò que han fet o no han fet. I cal continuar treballant en aquesta línia, per identificar i rebutjar totes les manifestacions de violència que les dones vivim quotidianament. Es una tasca de tot l'any, que durant el mes de novembre pren especial rellevància.

Aquest canvi no s'està produint perquè sí. És fruit d'una intensa lluita feminista que ve de lluny, en l'àmbit social i comunitari, en l'àmbit laboral, en l'àmbit cultural o en l'àmbit esportiu, i que també va guanyant un espai a les institucions polítiques i les administracions públiques. Però cal seguir perseguint una veritable transformació i no quedar-se en canvis merament formals.

Per això és inevitable que se'ns esgotin les paraules de condemna i que ens preguntem amb dolor: “per què no s'aturen les violències contra les dones?”, “per què no s'acaben els feminicidis?”, o “per què no deixen d'augmentar les denúncies?”.

Prenguem consciència que amb l'augment del rebuig social i la fermesa de la resposta institucional no n'hi ha prou.

No afrontem un esprint sinó una carrera de fons. Tenim encara molt normalitzades actituds i comportaments masclistes de menyspreu, ridiculització, control o dominació envers les dones i els seus cossos. I massa sovint encara costa desprendre's dels estereotips sobre les víctimes i sobre els agressors, dels dubtes sobre la intenció de la víctima o supervivent que denuncia la situació de violència i de la complicitat o camaraderia amb l'agressor. Per això la sensibilització ciutadana, l'educació a l'escola, l'activació de protocols i la formació dels i les professionals de l'atenció són imprescindibles. Des de Santa apostem per un contínuum d'atenció a la violència que eviti victimització secundària de les dones que s'apropen als serveis. Treballem plegades per oferir una resposta integral i amb polítiques públiques transformadores i valentes.

Aquest estiu tothom ha pogut veure com un fet ocorregut davant les càmeres i difós arreu del món no era suficient per obtenir en un primer moment una reparació àgil a la violència viscuda. Tothom ha pogut veure igualment que, perquè això passés, ha estat necessari tot un clam social d'indignació davant la manca de diligència de qui tenia la responsabilitat d'actuar, d'aquells que van aplaudir unes excuses injustificables, dels que van pressionar o qüestionar la reacció de la víctima i dels que varen ser tous en els seus comunicats o van callar massa dies. Tothom ha pogut veure igualment que, amb el clam “#S'haAcabat”, les jugadores de futbol no denunciaven només aquests fets, sinó que posaven el focus en un conjunt de

desigualtats que cal adreçar per garantir la no-repetició i per fer efectiva la igualtat. La part positiva és que aquestes dones joves s'han convertit en veritables referents per tothom, especialment per les noves generacions.

Aquest és el pas que necessitem fer totes i tots cada dia per acabar amb les violències masclistes. El silenci i la inacció no són respostes neutrals, sinó que donen suport a l'agressor, a la impunitat i a la reproducció de les violències. Cal trencar tots els silencis i tenir un paper proactiu en la prevenció i la detecció. Totes i tots som observadores i observadors d'unes violències que pateixen moltes dones del nostre entorn (familiar, d'amistats, laboral, educatiu, grups de xarxes socials, espais d'oci, al transport públic o al carrer) per part d'homes del nostre mateix entorn. En això Santa Coloma de Gramenet hi ha treballat de valent, a través de la Xarxa Violeta, que promou la implicació i el compromís comunitari amb l'adhesió d'establiments, serveis i entitats per la prevenció de les violències masclistes.

Totes i tots podem evitar que es produeixi la violència intervenint i denunciant comportaments agressius, discriminacions i desigualtats. Podem contribuir a establir estàndards sobre què és acceptable i què no ho és en el nostre entorn, podem ajudar a reconèixer comentaris o comportaments intolerables, incloent-hi aquells discursos negacionistes de les violències masclistes, i empènyer així a superar les normes culturals patriarcals de la nostra societat. Podem cridar l'atenció sobre la situació de violència perquè s'aturi i exigir al nostre centre de treball, associació o espai d'oci que apliqui adequadament el protocol que està obligat a tenir.

Així mateix, totes i tots tenim també un paper cabdal en la resposta immediata després de la violència. Com a amiga o amic, familiar, company o companya de feina, veí o veïna, podem ajudar a qui ho està patint a identificar els indicis de la violència patida o dels factors de risc per la seva vida.

És especialment important donar-li suport emocional, ajudar-la a superar la por, l'aïllament, la vergonya o el sentiment de culpabilitat que pot provocar la violència viscuda, assegurant-li que no és culpa seva, que som al seu costat i que, si vol, podem acompanyar-la a La CIBA, com a espai de referència al municipi per l'acollida, atenció, recuperació i reparació de la violència masclista patida. Així com trucar al telèfon 900 900 120, gratuït confidencial i amb atenció ininterrompuda. Al mateix temps, no podem oblidar que el procés i les decisions són les que pren cada dona, i que no som ningú per jutjar o pressionar les decisions que aquesta pren.

Des de Santa Coloma de Gramenet ens comprometem a seguir destinant tots els esforços i recursos necessaris per garantir el dret de les dones a una vida lliure de violències masclistes, incloent-hi una atenció especial a les polítiques de protecció d'habitatge i inserció laboral. Sabem que és un objectiu ambiciós però també que, mirant enrere, els canvis són possibles.

No volem acabar sense denunciar també la violència provocada per les guerres d'arreu, que arrabassen la vida de milers i milers de persones, a més a més amb l'acarnissament de les violacions i les violències contra les dones. Aquestes guerres són sempre decidides i proclamades públicament pel poder patriarcal. Nosaltres, com a dones portadores i defensores de la vida i de la cura, no podem callar tampoc davant d'aquests fets.

Per erradicar les violències masclistes és imprescindible la implicació de tothom. Cadascú i cadascuna de nosaltres podem ser agents de canvi. Aixequem totes les catifes, trenquem tots els silencis i tinguem totes les alertes activades per prevenir, detectar i reparar les violències contra les dones. Prenguem partit per aturar d'una vegada per totes la principal vulneració dels drets humans de les dones i per acabar amb el seu últim responsable: el patriarcat i la ideologia masclista que el sustenta.”